S í s i f o

Novembre 2006
Número Quinze

www.sisifo.es

Pineda de Mar
Exemplar gratuït

David Lladó — Ruleta rusa

Maria

David Lladó | Ruleta rusa | *Maria* — **Fotografia** | 1
Pilar Cobo | Rizomas | *Traslado* — **Filosofia** | 3
Adolfo Martín | DeGéneros | *Notes* — **Música** | 4
Iván Cantero | Molta merda | *Carles Mallol* — **Teatre** | 5
Albert Pérez | A solas con el mundo | *Auschwitz* — **Poesia** | 6
Albert Lladó | Cronopios propios | *Periodismo* — **Prosa** | 7
Ruben Fayos | Delirium tremens | *Polítics* — **Il·lustració** | 8

Col·labora: Biblioteca M. Serra i Moret

Pablo G. de Paz
depableras@hotmail.com

Habitació de convidats

* L'article publicat a l'*Habitació de convidats* ha sigut seleccionat al FORO de www.sisifo.es. Entra i participa. T'esperem!

Capítulo

La pesadilla
de un incierto desatino.
El desasosiego
de un futuro más idílico,
empeñado,
pero siempre más complejo
que la bohemia del poeta.

La genética del pasado
se vuelve raza en el presente.
El punto y coma melancólico
del vértigo y la lágrima.

Paso página

Col·labora:

Agenda cultural

Exposició de llibres sobre la violència de gènere, dins els actes organitzats per al Dia de l'erradicació de la violència de gènere (25de novembre).
Exposició itinerant del Servei de Biblioteques de la Diputació de Barcelona: Lletra i música. Produïda pel Consell Català per a Infants i Joves. Posa en relleu una tipologia variada de llibres infantils i juvenils de creació o de coneixements on la música té un paper rellevant.
Del 28 d'octubre al 12 de novembre, dins de les Jornades Gastronòmiques de tardor de Pineda de Mar, exposició de làmines del llibre publicat per Intermon Oxfam "Deliciosamente justo" d'Esther Lillo, realitzades per la pintora local Glòria Vives, juntament amb altres llibres de la mateixa ONG.
Dijous. 2. A les 18 h. Lliurament de premis de l'activitat de foment de la lectura: Els rescatadors de llibres
Dimarts, 7. A les 16 h. Sessió d'iniciació a Internet. Cal inscripció prèvia
Dimarts, 14. A les 16 h. Sessió d'iniciació a Internet. Cal inscripció prèvia
Divendres, 17. a les 18 h. Taller infantil: Cal inscripció prèvia. Per nens i nenes de 5 a 13 anys.
Dimarts, 21. A les 16 h. Sessió d'iniciació a Internet. Cal inscripció prèvia
Dimecres, 22 , a les 18 h. Hora del conte - Taller: "Posa música al teu conte" a càrrec de Lluís Gallifa. Adreçat a públic familiar.
Dijous, 23, a les 18 h. L'Hora del conte: "El llibre en blanc", a càrrec de Mar Montoya, dins els actes organitzats per al Dia de l'erradicació de la violència de gènere (25de novembre).

Pilar Cobo
cobo@sisifo.es

Rizomas

Traslado

Hoy no voy escribir sobre filosofía. Para qué filosofía. ¿Sirve la filosofía cuando se está embriagado? Quizás para llenar algunos silencios incómodos. Spinoza sonaba en mi boca como una falacia, no sentía ni siento en mí esa ética demostrada de manera axiológica. Tampoco su panteísmo a pesar que, me siento en plena comunión con ese merengue que Rosa acaba de sacar del horno de la panadería que hace esquina con la calle perpendicular de mi nuevo piso donde a veces cojo el bus para ir a la facultad. Hoy todo me sabe a dulce.

Sólo estoy "ciega, la vida nueva es como un verso al revés...". Suena música mientras voy escribiendo. Silvio, nuestro Silvio, siempre en los momentos más tiernos. Realmente es la inconsciencia del instante, buscando palabras en los armónicos porque "la guitarra del joven soldado es recluta también".

Ayer por la noche acabé de pensar en todo lo sucedido. Una y otra vez sin cesar. Remolinos que te envuelven en un caos maravilloso. Un caos de sensibilidad sin margen para la palabra, tan solo para la magestuosidad de Carmina Burana. Ríos de lava dionisíaca que arrasa cualquier superficie. Todo lo que era es ahora, lo sientes, lo experimentas, arrebatando el espacio al presente. Aún saboreo ese merengue de la esquina. Rara experiencia es el recordar, una fusión de actuales con virtuales que parecen ser reales.

Incluso me atrevo a entender a Kierkegaard. Ese ser que es y puede que no sea, su desesperación, sólo posible cuando estás embriagado. Es el olor de la filosofía. Olor a merengue. El olor de los recuerdos cuando recuerdas esos recuerdos.

Tengo que ordenar la carpeta. Los libros los devolveré mañana.¿Quién habrá llegado?.- ¡Hola! Nada, escribiendo algo. "...Yo me muero como viví, como viví...". Maga observada desde la ventana por Horacio. Es el olor a Rayuela.

Adolfo Martín
martin@sisifo.es

DeGéneros

Notes

Escoltant un cor en el que cada individu entona notes diferents, és possible que ens sembli percebre una nota que no emetia cap dels intèrprets. Aquest fenomen és el resultat de la interferència entre les ones produïdes per cada element del cor. Suposem que creem una ona d'una freqüència determinada. Creem després una altra en fase aparent, ja que la proveirem d'una freqüència un tant inferior. Si ens desplacem el temps suficient, veurem que de la interferència entre ambdues ones en resulta una altra de nova en la que hi observem una nova freqüència i una modulació de l'ona de zero a la seva amplitud màxima. A mida que la diferència inicial de freqüència va augmentant, la fluctuació d'amplitud es va fent més ràpida fins al punt de crear, combinada amb la freqüència de la nota resultant, una nova freqüència (nota) que no era cap de les notes inicials. Si augmentem el nombre d'ones inicialment, evidentment les probabilitats de que aparegui una nota inexistent a l'inici creixeran.

En un instrument, l'ona inicial creada per la part vibrant del mateix, arriba a les nostres oïdes totalment alterada y multiplicada per la seva ressonància, i allò que arriba a les nostres oïdes pot ésser la interferència entre diversos instruments, que a l'hora emeten les seves respectives ones alterades y multiplicades per la seva ressonància. Allò que finalment percebem , és una gegantina obra acústica, un festival d'equacions d'ona, ballant al ritme de les seves freqüències i amplituds, una dansa de molècules d'aire, abraçant-se i separant-se les unes del les altres.

Iván Cantero
cantero@sisifo.es

Molta merda

Carles Mallol. Jove promesa de la dramatúrgia

Són dos quarts de nou del vespre. L'Isaak, un amic meu, i jo, passem a recollir en Carles Mallol per la feina. Mentre anem cap allà em ve a la memòria com vaig conèixer en Carles. Va ser el 2004 a Londres. Per aquella època jo vivia a Anglaterra i sempre que podia m'escapava a la capital anglesa un parell o tres de dies per poder anar a veure totes les obres de teatre que la meva economia hem permetia. Aquell cap de setmana va coincidir que l'Isaak hem venia a veure i que en Carles també hi anava. Vam trobar-nos a Picadilly Circus. En Carles, en aquells temps, ja estudiava dramatúrgia a l'Institut del Teatre. Aquell dia ja vaig saber que tard o d'hora sentiríem a parlar d'aquest jove dramaturg.

Ens trobem amb en Carles i anem a sopar. Sempre és un plaer trobar-te amb Ell. És un tipus molt simpàtic i divertit. Avui, especialment, està molt xerraire. Ens explica que ha tingut un dia intens, molta feina, molts projectes, moltes trucades i molt bones notícies. També, ens confessa que últimament l'hi estan passant moltes coses. I és que aquest noi no para. Ha escrit nou peces teatrals, escriu guions, va quedar finalista al premi Bertrina a Reus amb la seva obra Finestra a Manhattan, està adaptant a escena un text que va escriure per la ràdio que es diu 3/27, i entre totes aquestes coses, aquest any, farà d'ajudant de direcció al Teatre Nacional. El plat fort vindrà la temporada que ve, quan al Setembre del 2007, posi en escena a la Sala Beckett i per primera vegada l'obra titulada Molta Aigua, la qual ell considera que és la millor peça que ha escrit fins el moment.

Ha estat un plaer sopar amb en Carles. Ens quedaríem més estona si no fos per que ha de marxar. S'acomiada i ens dóna les gràcies per l'entrevista. Preneu nota d'aquest noi, en sentireu a parlar.

Albert Pérez
perez@sisifo.es

A solas con el mundo

La pica de Auschwitz I

Tú, que gozas de un hogar caliente:
me gustaría verte en los barracones de Lublin
con estalactitas de hielo en las esquinas;
tú, que vas a hacerte analíticas: fulminado
de una inyección de gasolina en Auschwitz:
tú, que descansas a cada momento en el trabajo:
enterrado vivo en Sachsenburg
por haberte enderezado un segundo;
tú, que eres persona y tienes familia:
sin familia, sin habla, sin libertad,
sin identidad, sin pelo, sin mantas,
sin juicio, sin poder de decisión,
sin capacidad de reacción en Columbia-Haus;
tú, que acudes al médico a menudo:
"komm hier" que el Dr Mengele te va a curar;
tú, que quieres experimentar nuevas sensaciones:
metido en la cámara de presión de Dachau
a ver cuando tardas en reventar;
tú, que vas en BMW al trabajo:
transportando vigas de hierro
con barro hasta las rodillas en Bad Sulza;
tú, que eres puntual en el trabajo:
a formar en pelotas a 20 bajo cero
sosteniendo un camarada muerto en Maidanek;
tú, que acudes al dentista: muerto y
con los dientes de oro arrancados por tu hijo
para evitar que los robe otro en Crawinkel...

Albert Lladó
llado@sisifo.es

Cronopios propios

Periodismo

Soy un afortunado. Y lo sé. Lo reconozco. Lo admito. Trabajo como columnista de un prestigioso diario. Una columna de doscientas treinta y cinco palabras. O sea, algo más de mil caracteres. Una columna en medio del periódico, con mi foto, y un título genérico, irónico e ingenioso.

Soy afortunado porque tengo un trabajo, radicalmente, útil. Soy un servicio, imprescindible, para la sociedad en la que vivo. Cada vez que enchufo el ordenador, cada vez que escribo la primera y la última frase de mi columna, me siento bien conmigo mismo. Estoy haciendo algo que sirve para los demás. Tampoco me voy a autodefinir como altruista, pero, porqué no, me puedo definir como humanista. Trabajo por y para los hombres.

Tengo amistades dentro de la esfera intelectual más prestigiosa del país, y de parte de Europa. Filósofos, poetas, historiadores, politólogos, artistas, escritores… Todos publican ensayos, obras completas, libros puntuales, realizan conferencias. Y todos coinciden en intentarme convencer para que deje el periodismo del día a día. Dicen que hace que no me concentre en hacer una obra mayor, más importante. Algo serio.

No tienen la culpa. No se han dado cuenta de la importancia de mi trabajo. De lo útil que es mi columna para todos mis conocidos, mis vecinos, y para los vecinos de mis vecinos. No han comprobado cómo mi columna, que ellos creen tan superficial y vana, es parte de la vida diaria de nuestra sociedad. Los obreros envuelven sus bocadillos, los trabajadores de la limpieza utilizan mi columna para que no quede la marca de cuando les pisa el suelo algún desgraciado, justo después de haber estado fregando. Incluso, para mí, es imprescindible. Por ejemplo, hoy no he tenido tiempo para ir a comprar. Me he quedado sin papel de baño. Era una columna un poco basta y rasposa, pero, seguro, imprescindible en un momento como ése.

Ruben Fayos
fayos@sisifo.es

Delirium tremens

“Els polítics són, en definitiva, una barreja de "polis" i de "tics"”

A. Ll.

www.sisifo.es

Revista Sísifo. Nº 15. Novembre de 2006
Dipòsit legal: B-39550-2005
Direcció: Albert Lladó. Direcció adjunta: Adolfo Martín
Signen: David Ladó, Pilar Cobo, Francesca Viana, Iván Cantero, Albert Pérez, Ruben Fayos
Logo: Elisenda Pérez
Col·labora: Biblioteca M. Serra i Moret
Sísifo no es fa responsable dels continguts dels articles ni de les opinions dels col·laboradors.
Els articles, poemes, fotografies i il·lustracions d’aquesta revista són propietat dels seus autors. Queda totalment prohibida la còpia i reproducció dels mateixos sense consentiment.